

Daniel Tůma
LANĚ ZA RANNÍCH ČERVÁNKŮ
• 12. 1. – 28. 2. 2001 •

Narozen 16. 3. 1974 - Rychnov nad Kněžnou

Studia 1990 - 1994 - Soukromá mistrovská škola uměleckého designu

Žije a pracuje v Pardubicích a Heřmanově Městci

Zahajovat výstavu autora s doposud neznámým jménem a především neznámým dílem, v němž se navíc už vyhranila určitá směřování a zásadní obrysy, je jistě zvláštní událostí nejen pro zasvěcený okruh přátel.

Daniel Tůma během posledních zhruba deseti let vytvořil pozoruhodný soubor instalací, modelovaných, protrhávaných a propalovaných reliéfů, v nichž využívá nejrůznějších materiálů, technologií, rostlinných a živočišných relikvíí. Pokud jde o výtvarné prostředky, zahrnuje do nich jako přirozenou a nedílnou

součást světlo a stín, a spolu s nimi rytmus proměnlivosti tvarů, barev, povrchů, pevných ploch a průhledů, hmotných nánosů a transparentních vrstev.

Romantický název výstavy, Laně za ranních červánků, zvolený autorem, možná předznamenává na jedné straně pietní nakládání se všemi pozůstatky dřívějšího života, ať už mají podobu kostí, svléknuté hadí kůže, vlasů nebo rostlinných částí. Na druhé straně ale v sobě určitě nese i odlehčení přílišného sortimentu a patosu, který volba takových výchozích materiálů a témat určitě vyvolává.

Zmíněné světlo jako prostředek rytmizace obrazu nebo objektu nabízí autorovi ještě další možnost rozšíření díla do prostoru. A střídání světla a stínu, a vůbec množství proměn, které světlo ve svých různých kvalitách a úhlech dopadu způsobuje, přináší ještě další hodnotu v čase. Čas a prostor se tu stávají aktivními spoluvůrci, ať už jsou samotné struktury a konstrukce založeny na lineárním hromadění detailů v prořezávaných kresbách, na dramatickém narušování plochy klišovanými obrazy nebo na pouhém pokládání vysokých voskových reliéfů.

Souvislost mezi detailní prací na studiích struktur a složitých organismů a mezi smyslnými kresbami konkrétních ženských siluet se jasně objeví ve srovnání výsledného záznamu. Vždy totiž zůstává zpráva o dřívější existenci, v prvním případě živého organismu, v druhém případě reálného, dokonce plastického obrazu, skrytého za mnoha vrstvami vosku nebo jiného materiálu. Vždy jde o záznam něčeho původně zcela konkrétního, o sondu do stavu, který asi někde dál trvá, ale pro nás už v nezřetelné podobě nebo jen náznaku. Jsou to skryté obrazy, přetrvávající jen samy v sobě.

Marie Bergmanová

